

De la Rosa a la presó: una foto polèmica

Un jutjat de Madrid condemna *El País* per haver-la publicat

—Josep Cruañas—

Advocat

El 14 de març de 1996 el Jutjat de primera instància número 2 de Madrid va dictar una sentència en relació amb la demanda presentada per Javier de la Rosa per la publicació per part del diari *El País* d'una fotografia feta pel fotògraf de premsa Carles Ribas quan aquell havia estat ingressat a la presó Model com a pres preventiu.

La sentència condemna el director del diari *El País*, Jesús Ceberio, l'autor de la fotografia, Carles Ribas, i l'empresa editora Diario El País SA a publicar en el número del diari immediatament posterior a la data en què la sentència esdevingui ferma la part dispositiva d'aquesta i també, a la seva costa, que la facin inserir en dos diaris d'àmbit estatal i en dos de difusió a Catalunya. Igualment són condemnats a inutilitzar els

negatius de les fotografies. La sentència ha estat recorreguda.

És important analitzar aquesta sentència perquè incideix en un àmbit transcendent dins la professió periodística, i en aquest cas fotoperiodística, i és el de delimitar la frontera entre el dret a la informació i els drets fonamentals a la pròpia imatge i a la intimitat.

La Constitució inclou el Dret a l'honor, a la intimitat personal i a la pròpia imatge en l'article 18, i el dret a comunicar i rebre informació en el 20.1.d), dins l'àmbit dels drets d'expressió. Els primers van ser desenvolupats en la Llei orgànica 1/82 de 5 de maig, i en concret defineix el dret a la imatge de les persones considerant una vulneració "la captació, reproducció o publicació per fotografia (...), de la imatge d'una persona en llocs o moments de la seva vida privada o fora d'ella, excepte "quan es tracti de persones que exerceixin un càrrec públic o una professió de notorietat o projecció pública i la imatge es capti en un lloc públic o en llocs oberts al públic". D'altra banda, el dret a donar i rebre informació veraç, com ha establert la jurisprudència, i tal com s'exposa en la pròpia sentència, en certs casos el seu exercici comporta una certa intromissió en l'àmbit de la intimitat o la pròpia imatge d'una persona. Per a justificar-la i legitimar-la exigeix l'interès públic de la notícia, que es defineix com l'interès general, que no s'ha de confondre amb l'interès general a la pura tafaneria, que no justificaria aquesta intromissió. Tots aquests principis jurídics han de ser analitzats, tal com diu la mateixa llei, pels usos socials i d'acord amb les circumstàncies de la notícia.

Un element accessori?

La sentència admet com a fet indiscutible la projecció pública del senyor De la Rosa, la qual s'ha d'entendre dins les

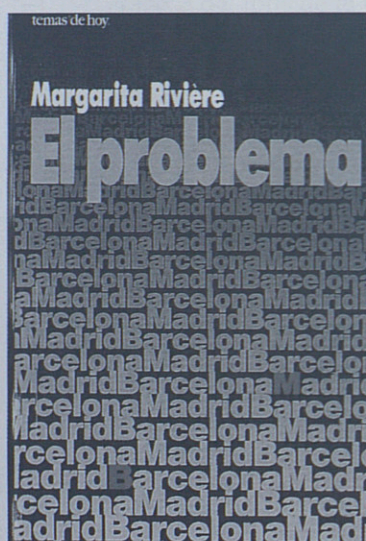
LLIBRES

A cura de C. Valbuena

El problema. Madrid-Barcelona

Margarita RIVIÈRE
Temas de Hoy
Madrid, 1996
229 pàgines

Les relacions entre les ciutats de Madrid i Barcelona han estat històricament difícils. Els motius d'aquesta enemistat són diversos, encara que les discrepàncies polítiques hi han tingut un paper decisiu. En el seu darrer llibre, la prestigiosa periodista Margarita Rivière tracta de donar les claus d'aquest mutu recel i analitza, desapassionadament, què hi ha de veritat i què de mentida en els tòpics que acompanyen la imatge d'ambdues ciutats. Un llibre exemplar i molt

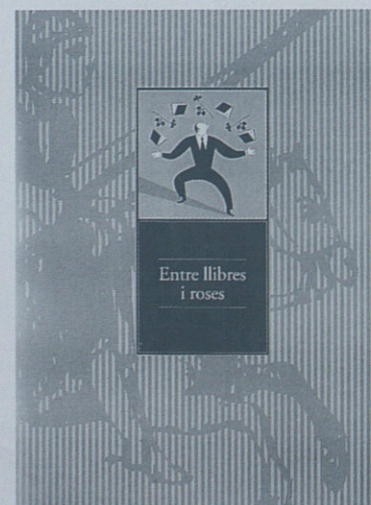

adient per llegir en l'actual moment polític.

Entre llibres i roses

Màrius CAROL
La Magrana
Barcelona, 1996
107 pàgines

Enguany el 23 d'abril, diada de Sant Jordi, ha estat declarat per primer cop Dia Mundial del Llibre. El periodista Màrius Carol ha volgut contribuir a celebrar aquesta data tan especial escrivint un llibre que parla sobre els diversos aspectes que configuren la festa de Sant Jordi a Catalunya. L'obra ens transmet l'esperit d'un dels dies més especials de l'any. Els escriptors signant les seves obres al carrer, els nens de les escoles passejant en busca d'un llibre, les dones portant

les seves roses, les parades amb les últimes novetats editorials, de tot això, i més, ens parla aquest llibre entranyable.

circumstàncies en què es produïren aquells fets. També qualifica la informació de veraç, i de tenir un innegable interès públic. Tot i això, no considera que aquestes circumstàncies siguin justificatives de la legitimitat de la publicació de la notícia. És més, si bé considera justificada i admet que no vulnera cap dret

de Javier De la Rosa la notícia escrita sobre l'ingrés a presó que contenia el mateix diari, considera la publicació de la imatge com un element accessori, i fins i tot sobrer. Aquest element sobrer fa depassar el límit de vulneració de drets fonamentals en un cas concret que justifica el dret a la informació i produeix un

Memòria del traïdor

Vicenç VILLATORO
Edicions 62
Barcelona, 1996
110 pàgines

Després de la seva experiència com a director del diari *Avui*, Vicenç Villatoro ha tornat al món de la creació literària. I ho ha fet narrant la història d'un jueu a qui les tropes nazis encarreguen el control de la vida en un gueto d'una imaginària ciutat bielorussa durant la Segona Guerra Mundial. El personatge protagonista serveix a Villatoro per fer una profunda reflexió sobre aspectes com la traïció i l'heroïcitat, allhora que li permet analitzar el comportament humà en

situacions límit. Una obra intensa que cal llegir amb deteniment.

Cròniques de cada dia

DIVERSOS AUTORS.
El País—Cataluña
El País Aguilar
Madrid, 1996
456 pàgines

En la seva edició per a Catalunya, *El País* publica diàriament unes cròniques en les quals periodistes i escriptors, col·laboradors habituals del diari, ofereixen el seu personal punt de vista sobre alguns dels esdeveniments que tenen lloc a la ciutat de Barcelona. Aquest llibre recull una selecció d'aquestes peces periodístiques publicades des de l'any 1988 fins ara. L'obra inclou cròniques d'autors tan prestigiosos com Joan Barril,

EL PAÍS/CATALUÑA

Cròniques de cada dia

1988-1996

Joan de Sagarra, Sergi Pàmies, Arcadi Espada, Francesc Valls o Manuel Vázquez Montalbán. Un conjunt de textos, plens de creativitat i talent, que transmeten fidelment l'ànima d'una ciutat.

perjudici en la intimitat de la persona afectada que no és justificable.

Aquesta consideració crec que cau en un greu error de concepte. La fotografia, com a imatge, en cap cas pot considerar-se un element accessori de la notícia escrita. És un concepte ben pobre del que són els diversos mitjans de transmetre informació. La fotografia no la podem considerar com un mer element il·lustratiu, i menys en aquest cas, sinó com un altre mitjà d'expressió de la informació periodística que l'article 20 de la Constitució protegeix. Seguint l'estret concepte de la sentència, trobaríem que en les notícies televisives la veritable informació és la llegida, i que la imatge és un element simplement il·lustratiu, concepte que no es pot mantenir en aquest moment històric del món multimèdia.

Aquesta consideració per si sola ens situa en un àmbit ben diferent, ja que en aquest cas és evident que la fotografia no era un mer element accessori i il·lustratiu, sinó un element principal, ja que expressava d'una manera palesa el fet de l'empresonament del financer. Altrament i lògica, hauria d'haver-se considerat il·legítima la publicació del conjunt de la notícia escrita i la fotogràfica. El valor de les imatges no és altre que captar la realitat i les expressions de les persones en els diversos esdeveniments d'interès com a notícia.

Informació i publicitat

En aquest sentit, hem d'analitzar els conceptes jurídics dels drets en col·lisió i els casos justificatius que defineixen el límit del dret d'informació, partint únicament de la imatge, ja que de fet ella és en definitiva l'element que és objecte de la reclamació.

També crec que la sentència agafa un camí erroni en el moment que diu que el fet que el senyor de la Rosa sigui un home conegut no justifica que se n'hagi utilitzat mercantilment la imatge, tot referint-se a l'apartat 6 de l'article 7 de la Llei a l'honor, en què es considera una intromissió al dret a la imatge pròpia, a més de la simple publicació, la utilització de la imatge d'una persona per a finalitats publicitàries, comercials o de natura anàloga. Aquest supòsit es refereix a la publicació de la imatge feta amb finalitats purament mercantils, com ara incloure-la en un anunci publicitari. Per exemple, si pot ser lícita la publicació d'una imatge d'una persona com a notícia, no ho és si la incloem dins d'un anunci. Si bé la llei autoritza la publicació d'imatges de determinades persones, notables o no, en casos de notícies periodístiques, no les justifica per a usos mercantils. Per

tant, en el nostre cas la sentència oblida que ens trobem analitzant la publicació d'una imatge com a notícia, i que per tant no ens podem referir, com ho fa, a l'esmentat apartat 6 de l'article 8.

La intimitat de la cel·la

Fetes aquestes consideracions, ens posaríem en una situació de fets per a l'anàlisi jurídica ben diferent de la que estableix la sentència en definir la fotografia com a element sobrer de la informació referent a l'entrada a la presó de Javier de la Rosa.

La sentència parteix del principi que únicament es comet una intromissió en l'àmbit privat de la persona pel fet que se la retrata en l'interior de la cel·la en acció de menjar; espai que defineix com a lloc privat, el que seria el domicili d'aquell moment. Refermant el fet que tota persona té dret a la pròpia intimitat i que aquest dret també és protegible en el cas de les persones de notorietat pública en l'àmbit de la seva intimitat, no en el d'actuacions derivades de la seva notorietat o popularitat, per dir-ho d'una altra manera.

La distinció que fa la sentència del dret a la imatge i del dret a la intimitat, com dos drets diferents o dues intromissions diferents, crec que també és errònia. La llei i la jurisprudència defineixen la intromissió en la intimitat per la divulgació de fets que abastin l'àmbit de la vida privada, com a àmbit propi i reservat, necessari, segons les pautes de la nostra cultura. Aquest concepte crec que va inclòs i l'hem d'analitzar conjuntament dins el dret a la imatge, ja que comporta en si mateix la protecció de l'esfera privada de les persones. Es veu clarament quan es considera intromissió en l'àmbit del dret a la imatge –com hem dit i cal recordar-ho–, la publicació per fotografia de la imatge d'una persona en llocs o moments de la seva vida privada o fora d'ella.

Una imatge periodística

Entenc, per tant, que la qüestió plantejada queda definida en realitat en els següents termes. En primer lloc, la imatge és clarament una imatge de caràcter periodístic d'una persona que, com reconeix d'una manera contundent la sentència, és un personatge de caràcter públic, i també és evident que la notícia era indubtablement d'interès públic. En segon lloc, l'única qüestió que hem de dilucidar, per tant, és si veritablement la imatge de la

Els amants del ciberespai

Víctor MORA
Thassalia
Barcelona, 1996
144 pàgines

El meu cor es diu Àfrica

Víctor MORA
Baranova
Barcelona, 1996
114 pàgines

La imaginació literària de Víctor Mora sembla inesgotable. Dues obres seves de signe molt divers s'han publicat recentment. *Els amants del ciberespai* és un recull de contes de temàtica variada en què l'autor demostra la seva qualitat i sensibilitat literària. Molt

diferent és la novel·la *El meu cor es diu Àfrica*, una obra dirigida a un públic juvenil que té com a protagonista un jove que es dedica a rescatar avions

estavellats. En aquesta ocasió, la càrrega d'un avió sinistrat al bell mig del continent africà farà que molta gent estigui interessada en el seu rescat.

La gula

Manuel VÁZQUEZ
MONTALBÁN
Lumen
Barcelona, 1996
208 pàgines

Manuel Vázquez Montalbán és una de les persones del nostre país que poden parlar amb més criteri del tema gastronòmic. Això és el que ha fet en aquest esplèndid i luxós llibre editat per Lumen i que inicia una nova col·lecció dedicada als set pecats

capitals. Vázquez Montalbán escriu sobre el plaer de menjar i, en aquest cas, la seva font d'inspiració literària han estat algunes de les més famoses pintures amb motius gastronòmics. Un llibre preciós, que alegra els sentits i convida als excessos.

persona va ser captada en un lloc públic o en un lloc de la seva vida privada.

El fotògraf, indubtablement, va captar la fotografia d'una manera legítima, des d'un lloc públic, com és la que hi ha davant per davant del centre penitenciari. L'única qüestió que es planteja a debat és el fet, també evident, que la persona es trobava dins de la cel·la on havia estat internada, i que estava menjant.

Aquest és el punt de fricció entre el dret a la imatge de la persona i el dret a la informació. En primer lloc, i per valorar el dret a la informació, hem de tenir en compte que el fet de que s'informava era noticable en aquell moment, tal com la mateixa sentència reconeix. També cal considerar que la condició de notorietat pública de les persones privades va lligat inexorablement al moment en què es produeixen els fets. Una persona és de notorietat d'acord amb les circumstàncies del moment, i per tant aquesta condició pot desaparèixer amb el temps. Com he dit, la mateixa sentència reconeix que en aquell moment aquest fet era evident. Per tant, l'únic element que hem d'analitzar és si la intrusió dins l'àmbit privat que reflecteix la notícia és justificable en relació amb el dret a la informació; punt que és el veritable punt de fricció o de col·lisió de drets a considerar.

Jo entenc que, havent-se fet la fotografia des d'un lloc públic, sense violentar cap altre dret, el fet que es vegi la persona menjant no es pot considerar que sigui una agressió injustificada a l'àmbit de la seva imatge dins de l'àmbit privat; sobretot si analitzem que la imatge recull i reflecteix simplement el fet noticable que la sentència considera indubtablement d'interès públic, que és el fet que el senyor De la Rosa estava a la presó. Realment, des del punt de vista de la fotografia com a mitjà d'expressió independent, se'ns poden acudir poques altres imatges que poguessin recollir aquesta informació, com no fos la seva imatge en una de les dependències interiors de la presó no accessibles visualment des de l'exterior.

L'interès general

Per tant entenc que si bé el moment en què es va captar la imatge el subjecte estava menjant, fet que hem de considerar un fet de la vida quotidiana privada, la captació és justificable per l'interès públic de la notícia i per la condició pública del personatge, i perquè la imatge va ser presa des d'un lloc públic. És perfectament justificable el grau d'entrada de la captació en un àmbit privat, si valorem el caràcter d'interès general en aquell

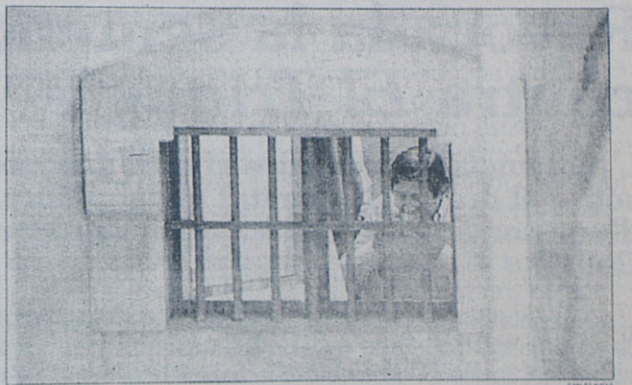
EL PAIS DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA DOMINGO 23 DE OCTUBRE DE 1994

Exigen seguro de vida en créditos hipotecarios Los bancos indagan abusivamente en la salud de sus clientes

Algunos de los principales bancos y cajas de ahorro españoles indagan en los aspectos más íntimos de la salud de quienes solicitan créditos hipotecarios...

Las elecciones vascas deciden hoy con quién seguirá gobernando el PNV

Los vascos están llamados hoy a las urnas para participar en unas elecciones autonómicas en las que la principal incógnita es a despejar -dificultada ya la victoria del Partido Nacionalista Vasco (PNV)- es quien acompañará a su formación en el próximo Gobierno de Vitoria.

Javier de la Rosa come en la celda El fotógrafo Javier de la Rosa fue captado apesadumbrado por el fotógrafo cuando comía un bocadillo en la celda...

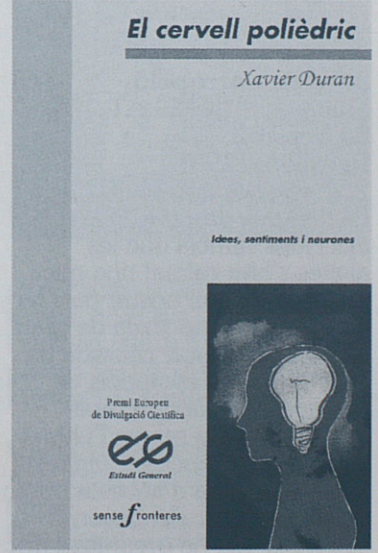
Rominger supera por 792 metros el récord de la hora de Induráin

Table with financial data: DEPOSITO A 2 AÑOS SIN COMISIONES SU RENTABILIDAD GARANTIZADA DEPOSITO ATLANTICO 2

DOMINGO Tiempos de cambio en Europa Los Windsor hacen agua El calvario de la Monarquía británica

El cervell polièdric Xavier DURAN Bromera Alzira, 1996 205 pàgines

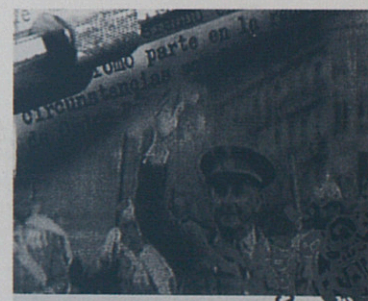
El cervell és un dels òrgans més fascinants del cos humà. Gràcies a ell podem pensar, estimar, sentir, recordar i tantes altres coses. El llicenciat en Ciències Químiques i periodista científic Xavier Duran ens revela, en aquest llibre divulgatiu, alguns dels seus secrets.

actuen les drogues o quines diferències hi ha entre el cervell dels homes i el de les dones.

Sota control (Activitats contra el Règim) Enric CANALS i Ramon PERELLÓ Planeta Barcelona, 1996 165 pàgines

La dictadura franquista va tenir una obsessió malaltissa per controlar-ho tot. Per a aquell règim, tota persona que pensés i fos mínimament crítica amb l'estat de coses imperant era susceptible de ser vigilada.

Sota control (Activitats Contra el Règim) ENRIC CANALS RAMON PERELLÓ

persones i institucions catalanes que, de tan absurds, indueixen al somriure, però que no amaguen la pobresa moral, i també cultural, del franquisme.

moment de la notícia, i que en definitiva no representa cap mena de denigració de la persona ni de perjudici al seu honor.

De la mateixa manera, crec que tampoc representaven cap atac al dret a la pròpia imatge les imatges de televisió que es van captar per aquelles dates del mateix senyor De la Rosa quan estava declarant en el Jutjat que instruïa la causa; imatges preses de la mateixa manera des del carrer, en lloc públic, i de les quals ningú no ha discutit la legitimitat.

Es evident que aquesta sentència és transcendent, per les conseqüències restrictives, per la interpretació dels límits estrets que marca per a la informació de la imatges, en no ser considerada la fotografia com un mitjà d'informació autònom de l'escrit, i no considerant-ne les propietats i característiques expressives pròpies. Ara resta pendent la decisió de l'Audiència Provincial de Madrid, on ha estat apel·lada la sentència ●

Revocada la sentència contra *El Triangle*

L'Audiència fa prevaldre el dret a la informació sobre el dret a la intimitat en la publicació d'una conversa telefònica de Josep Maria Cullerell

L'Audiència de Barcelona ha revocat la sentència dictada el mes de juny passat pel Jutjat de primera instància que condemnava el setmanari català *El Triangle* a indemnitzar amb 25 milions de pessetes l'exconseller de Política Territorial i Obres Públiques Josep Maria Cullerell per haver difós el contingut d'unes converses telefòniques d'aquest polític.

En una d'aquelles converses, Josep Maria Cullerell intercedia davant l'esposa de l'alcalde de Sant Pere de Torelló per tal que el Consistori requalifiqués i posteriorment comprés uns terrenys del seu cunyat Joan Vilaró. La difusió d'aquesta conversa va donar lloc a una polèmica que va acabar provocant la dimissió del conseller.

Cullerell va demandar el setmanari per intromissió en l'honor i la intimitat i va obtenir del jutjat d'instrucció una primera sentència al seu favor. Aquest veredict, però, va ser recorregut pel fiscal i per l'editor de la revista, Jaume Reixach, perquè consideraven que amb la transcripció de les converses d'un personatge públic s'intentava aportar proves a un cas de suposat tràfic d'influències.

Aquest argument ha estat acceptat en la sentència que ha dictat la secció 14 de l'Audiència revocant l'anterior del Jutjat de primera instància, en considerar que la publicació de les converses no vulnera el dret a la intimitat d'un personatge públic, ja que formaven part d'un context informatiu veraç. Els tres magistrats consideren que, en aquest cas, el dret a la informació preval sobre el dret a la intimitat, seguint la mateixa línia de sentències anteriors sobre casos semblants relacionats amb personatges públics.

"Quan una persona té una projecció pública, a la qual ha optat lliurement", diu la sentència, "ha de suportar un cert risc de lesió als seus drets de personalitat".

La sentència condemna a més Cullerell a fer-se càrrec de les costes judicials ●

Rebuig al silenci imposat a la SER sobre Antena 3

El Col·legi de Periodistes de Catalunya i l'Asociación de la Prensa de Madrid coincideixen en la crítica a un auto judicial

El 6 de maig, la Comissió de Defensa del Col·legi de Periodistes de Catalunya va fer pública aquesta nota:

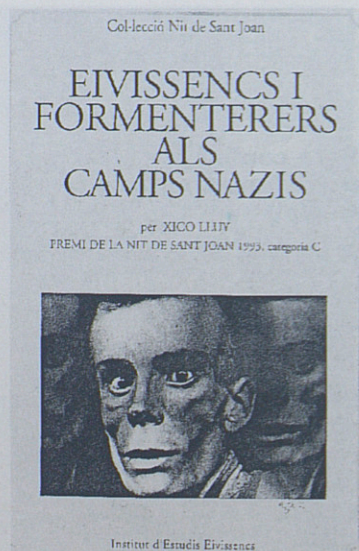
"En relació amb l'Acte del Jutjat de Primera Instància n° 4 de Madrid, del passat 24 d'abril de 1996, sobre l'aplicació de mesures cautelars contra la SER, arran d'una demanda per suposada competència deslleial interposada per Antena 3 TV a l'empara de la Llei 3/1991 de 10 de gener, la Comissió de Defensa Professional del Col·legi de Periodistes de Catalunya considera pertinent expressar el següent:

"1.-Amb independència de qualsevol consideració sobre les normes que regulen i protegeixen la lliure competència comercial, ens sembla irracional i inadmissible, des del punt de vista de la doctrina del dret a la informació i a la llibertat d'expressió, intentar predeterminar d'antuvi la veracitat de les informacions i l'equanimitat de les opinions i comentaris, recorrent a la imposició de la intervenció d'una de les parts afectades directament per aquells.

"Sense entrar en el rerafons del cas en litigi ni prejutar la legitimitat o no dels actes objecte del mateix, entenem que l'Acte

Eivissencs i formenterins als camps nazis

Xico LLUY
Institut d'Estudis Eivissencs
Eivissa, 1995
165 pàgines
Els camps d'extermini nazis són, probablement, un dels aspectes de la Segona Guerra Mundial que més han colpit la consciència col·lectiva de la humanitat. Les atrocitats comeses en aquells camps de la mort resten a la memòria de tothom. El periodista eivissenc Xico Lluuy ha seguit la pista a tots els eivissencs i formenterins que van ser internats en els camps de concentració de Mathausen, Origny i Dachau. Una obra

plena de dignitat i un document de gran valor que recupera les vides anònimes d'uns homes que van patir una tràgica experiència.

Jocs de corrupció

Francesc PUIGPELAT
Edicions 62
Barcelona, 1996
282 pàgines
Encara que després de les eleccions sembla que les aigües s'han calmat una mica, el cert és que el nostre país ha passat una temporada de gran convulsió política, causada en gran part pels escàndols de corrupció; escàndols molt similars als que recrea l'última novel·la de Francesc Puigpelat. El protagonista d'aquesta obra és un alt càrrec del govern socialista que ha organitzat un sistema de finançament ideal per al seu partit. Un periodista amic seu s'assabentarà de l'afer, i això farà que les

traïcions i els xantatges esdevinguin moneda comuna. Una obra que reflecteix les no sempre fàcils relacions entre premsa i poder.

judicial estableix un precedent inquietant sobre el lliure exercici de la llibertat d'informació i opinió, així com sobre els sistemes de garantia per tal que aquest exercici es desenvolupi amb el necessari respecte envers els altres drets emparats per la llei i d'acord amb els principis de l'ètica professional del periodisme.

"2.—Quedant abolit expressament en el nostre marc constitucional qualsevol tipus de censura prèvia, difícilment un mitjà podria acceptar desenvolupar el seu treball sota condicions imposades prèviament per terceres persones envers la seva lliure facultat d'informar i opinar. Amb major motiu si aquesta imposició s'estén a la seva pròpia facultat per recórrer a les fonts que consideri responsablement necessàries per garantir la solvència i la ponderació de les seves informacions i comentaris, d'acord amb la pràctica deontològica més elemental del periodisme.

"Davant d'aquestes circumstàncies, entenem que el resultat pràctic de l'aplicació de la resolució judicial no és tant el de garantir una informació veritable sobre el tema subjecte a litigi, sinó el de silenciar *de facto* tota informació o opinió amb relació al mitjà afectat per aquella. Amb això es podria privar un sector de la ciutadania del seu legítim dret a obtenir i subministrar informació relativa al cas en qüestió, conforme a les lleis i principis que configuren l'ampli marc de la llibertat d'expressió.

3.—Considerem que l'aplicació dels mecanismes cautelars previstos en les lleis per protegir drets o bens legítims que eventualment poguessin veure's lesionats per l'exercici de la llibertat d'expressió no pot en cap cas derivar en situacions que, com a mínim, considerem igualment lesives en potència per al mateix dret a la informació.

"La resolució judicial, basada en la Llei 3/1991 de 10 de gener per un supòsit de competència deslleial, sembla plantejar un cas de col·lisió entre drets protegits per les lleis (llibertat de mercat i llibertat d'expressió), però sembla passar per alt la doctrina constitucional que empara el dret a la informació recollida en l'abundant jurisprudència del Tribunal Constitucional, que estableix el caràcter preferent d'aquest dret amb relació a d'altres de rang similar en situacions de conflicte.

"En el cas que ens ocupa, creiem que la protecció d'interessos econòmics privats no pot sobreposar-se a la tutela del dret, bàsic i universal, a la informació. Una sentència recent de l'Audiència Provincial de Madrid, entorn del dret a informar amb imatges, dels partits de la Lliga professional de futbol, sembla avalar un cop més aquesta doctrina.

"4.—El Col·legi de Periodistes de Catalunya no pot desconèixer que el cas objecte de la resolució judicial deriva d'uns fets en els quals l'activitat informativa apareix ineludiblement vinculada a importants interessos empresarials i financers que poden afectar

directament o indirecta els mateixos mitjans, en virtut dels nexes existents en el si dels grups que actuen en el mercat de la comunicació. Aquesta doble circumstància pot arribar a introduir de forma deliberada elements distorsionadors en la tasca informativa.

No és competència ni pretensió d'aquest Col·legi de Periodistes immiscir-se en el joc de mercat, ni intervenir a favor o en contra dels agents que operen en ell o prununciar-se sobre el respecte de les normes de la competència. Això no obstant, arran de la virtual confluència d'interessos diversos, el Col·legi de Periodistes de Catalunya es referma, una vegada més, a favor de la defensa de la informació plural, lliure i responsable per part dels mitjans de comunicació i dels propis professionals, de la informació, compromesos davant els ciutadans i l'opinió pública a realitzar la seva tasca amb equanimitat, honradesa i respecte als legítims drets de tercers i a la pertinent observança de les lleis.

Una setmana més tard, el dia 13 de maig, la junta directiva de l'Asociación de la Prensa de Madrid va rebutjar igualment l'acte del Jutjat de primera instància número 4 de Madrid amb una nota redactada en termes similars a la del Col·legi de Periodistes. En ella, l'Asociación considerava que l'acte "conté una limitació inacceptable del dret a la llibertat d'expressió i del dret a la informació" i argumentava que "aquests drets estan establerts constitucionalment, de manera que nom és la Constitució pot limitar-los i, entre aquests límits, s'exclou expressament qualsevol mena de censura prèvia". També cridava l'atenció "sobre el risc que aquesta decisió suposa per a la lliure difusió d'informacions i opinions, ja que la resolució de la jutgessa discrepa de la doctrina del Tribunal Constitucional, que sempre ha emparat fins al límit màxim els drets fonamentals de lliure expressió i dret a la informació". Molts mitjans de comunicació van publicar comentaris editorials en la mateixa línia que les notes del Col·legi i l'Asociación, qualificant d'incongruent l'acte judicial ●

Nous col·legiats

La junta de govern del Col·legi de Periodistes de Catalunya va acordar, en la seva reunió del 29 d'abril, admetre l'ingrés com a col·legiats actius sol·licitat pels periodistes Lourdes Lancho Navarro i Maria del Valle López, de la demarcació de Barcelona, i Margarida Baró Angàs, de la de Lleida. També van ser admesos com a col·legiats numeraris Cristina Montes Alcaraz, Marta Parareda Delgado, Elisabet Riera Millán i Yuri Orlando Vargas Vásquez, de la demarcació de Barcelona ●

El periodisme

Lluís COSTA
Quaderns de la Revista de
Girona
Girona, 1996
96 pàgines

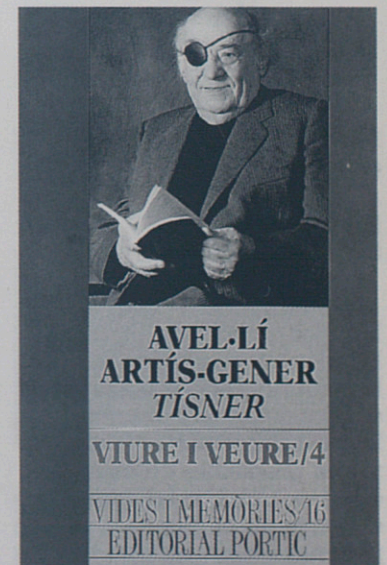
L'historiador Lluís Costa Fernández ha elaborat amb criteris didàctics una suggerent història del periodisme a les terres gironines. El procediment utilitzat respecta la fórmula usual d'aquesta col·lecció de quaderns: cada tema és tractat en dues pàgines ben il·lustrades. El que podria ser un inconvenient —l'encotillament— es revela, en mans d'un divulgador competent, com una eina intel·ligent. L'autor destaca

periodistes oblidats pel pas del temps, com ara Joaquim Ruiz i Blanch, Artur Vinardell i el pioner del fotoperiodisme Heribert Mariezcurrena.

Viure i Veure/4
Avel·lí ARTIS-GENER
Pòrtic
Barcelona, 1996
288 pàgines

Avel·lí Artis-Gener, *Tísner*, publica el quart volum de les seves memòries, centrades en

el retorn a Catalunya després d'un llarg exili a Mèxic. Aquest volum explica els seus nous treballs, com a ninotaire i compaginador, a la premsa barcelonina (*El Correo Catalán*, *Tele/eXprés*...) i també les seves activitats literàries, com a autor i com a dirigent del Pen Club Català. La facilitat de l'autor per explicar històries queda ben palesa en la impagable anècdota de la nina inflable que va comprar l'escriptor canari Armas Marcelo a Sidney ajudat per Tísner, que domina l'anglès, o en la del tempestuós àpat que van compartir Josep Pla i Gabriel García Márquez. L'autor, com sempre, no es mossega la

llengua i blasma aquells que creu que ha de blasmar, com ara l'escriptor Mario Vargas Llosa, a qui Tísner considera un anticatalanista.